

HELEN FIELD SOVÁ

POSLEDNÍ NA ŘADĚ

DETEKTIVKA

≡ KNIHA ZLIN

Poslední na řadě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová

Poslední na řadě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÍ NA ŘADĚ

HELEN FIELDSOVÁ

POSLEDNÍ NA ŘADĚ

PŘELOŽILA ANNA MATOUŠKOVÁ

 KNIHA ZLIN

Copyright © Helen Fields, 2022

Translation © Anna Matoušková, 2023

Cover Photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-7662-534-1

ISBN e-knihy 978-80-7662-554-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-555-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-553-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

PŘEDMLUVA

Děkuji všem těm báječným lidem, kteří si koupili a přečetli tuto knihu. Jste to vy, na koho při psaní myslím. Představuji si váš výraz, když nechám postavu zavraždit, zamiluje se nebo někoho zradí. Vidím vaši tvář a snažím se zachytit emoce, které ve vás chci vyvolat a následně je směstnat do slov. Děkuji, že v době, kdy nás válčují streamovací služby a sociálních sítě, stále čtete. Děkuji, že se knihou necháte pohltit stejně jako já. Bez vás by mé příběhy končily jako výkřiky do tmy mé vlastní představivosti.

A děkuji knihkupcům, kteří vkládají tuto knihu do vašich rukou. Od velkých řetězců přes nezávislá knihkupectví a supermarkety až po antikvariáty. Knihy prodávají velcí srdcaři. Děkuji knihovníkům a učitelům. Bloggerům a recenzentům. Knižním klubům a webům.

Knihy nás spojují. Propojují naše ruce a mysl po celém světě. Inspirují nás a vzrušují, a nezapomínají se tak snadno jako hodiny prozírané do obrazovky. Protože když čtete knihu, tvoříte si v hlavě svůj vlastní svět. Stáváte se hercem, projektantem, kostymérem, kadeřníkem a maskérem. Čtenář vládne rozsáhlým a rozmanitým souborem dovedností, a to je úžasné. Vzpomeňte si na to u příští knihy, kterou budete číst. Práce, kterou váš mozek vykonává, když nasáváte text ze stránky, je naprosto magická.

Když jsem se snažila trochu čarovat já, dostalo se mi přitom velké pomoci. Nakladatelství HarperCollins a Avon jsou plné

nebezpečně, báječně kreativních a technických géniů. Mám šanci jich tu pár vyjmenovat, ale vězte, že se na knize podílelo víc lidí, kterým ani nevím, jak poděkovat.

Phoebe Morganová začala editací, Helen Huthwaiteová v ní pokračovala a Thorne Ryan si zaběhl poslední úsek štafety. Všichni jsou to skvělí redaktoři. Děkuji Oliveru Malcolmovi, Becci Mansellové, Lucy Frederickové, Ellie Pilcherové, Elise Lundinové a Eleanor Slaterové. Mnozí z vás, jak vím, vášnivě milují audioknihy a já dlužím obrovský dík Charlotte Brownové za to, že tyto knihy převedla do zvukové podoby, a výjimečnému talentu, kterým je Robin Laing – hlasu všech postav v těchto knihách, který oživil Luca Callanacha – nepřestávám vycházet z údivu nad tím, jak jsou audioverze oblíbené.

Celý proces vzniku knihy by se neobešel bez obchodních a marketingových týmů, které pracují nebývale pilně. Vážím si každého z vás. Stejně tak grafiků obálek a sazečů, externích redaktorů a korektorů. Tiskáren a distributorů. Děkuji vám všem.

Mé milé agentce Caroline Hardmanové a jejím kolegyním z Hardman & Swainson, které každý den prostě válí – Joanně Swainsonové, Thérèse Coenové a Nicole Etheringtonové – máte svatou trpělivost.

Takže všem čtenářům, z lásky ke knihám, vzdávám hold. Kéž bychom všichni přečetli ještě jednu kapitolu, než před spaním zhasneme světlo...

Helen Fieldsová
Listopad 2021

Pro Helen Huthwaitovou
Za to, že vždycky dokážeš prozářit den

KAPITOLA

PRVNÍ

Nalezení těla Adriany Clarkové byl šok, ale dalo se to čekat. Koneckonců jsem po něm pátrala. Adrianina rodina prožila od jejího zmizení jedenáct bezútěšných dní a nocí. Říkám i nocí, protože svou hrůzou předčí dny natolik, že na denním světle přestane záležet. Rodiny, které čekají na návrat pohřešovaného blízkého, mohou dny vyplnit třeba tím, že obvolávají, koho můžou, vylepují plakáty, vyzývají k pomoci v médiích, pečou chleba nebo chodí do kostela. Všichni a všude se v časech krize uchylují k nějakému druhu oltáře – ať už doma, v práci, nebo v chrámu. Až když jsem se seznámila s Adrianinou rodinou, tehdy jsem spatřila ten děs nekonečných nocí, který se jich zmocňoval, když čekali, než zazvoní telefon, než uplynou jednotlivé vteřiny. Noc není ani tak nepřítomnost světla jako spíše temnota, která nás utváří v dobách, kdy ztrácíme naději.

Co se týče případu, v zásadě se nestalo nic neobvyklého. Zmizela dospívající dívka. Sedmnáct let, z americké rodiny. To, že šlo o Američany, by mě samo o sobě tak nepraštilo do očí jako fakt, že bydleli na ostrově Mull západně od skotské pevniny. Kdyby si na ostrov vyjeli na výlet jako turisté, budiž. Ale pro rodinu z jižní Kalifornie to bylo přece jen dost zvláštní místo pro život – už jenom proto, že zásoby slunce se vyplývaly na krátké, nádherné léto, takže zbytek roku aby ho tu člověk málem hledal, a to nemluvím o obchodních centrech, franšízových kavárnách a dostupnosti kurýrních služeb. Přesto jsem si

stále říkala, že pro ně jediné dobře – sama jsem dávala přednost životu spíš v menších soběstačných komunitách, které žily v souladu s přírodou než městům ve smogovém oparu. Avšak nutno podotknout, že jsem Kanaďanka a pocházím z Banffu. A Banff stejně jako Mull v sezoně praská ve švech, což toleruje, protože potřebuje turisty. Když jsem ovšem potřebovala klid, vždycky jsem se mohla uklidit v zimě do hor nebo se v létě posadit k jezeru, takže jakmile mi někdo zavolal s nabídkou, abych přijela vyšetřit případ do Vancouveru nebo do Toronta, byla to pro mě výprava jako na severní pól. A Skotsko? To byla hotová cesta na konec světa.

Ale zpět k Adrianě. Když se jednoho zářijového sobotního rána její rodiče probudili, mysleli si, že si dcera přispala, a pozorněli až v poledne, kdy se neukázala u oběda. Otec nahlédl za dveře jejího pokoje a zjistil, že postel zeje prázdnotou. V domě po ní nebylo ani stopy. Kolo stálo netknuté v garáži. Peněženka byla fuč, ale Adrianin pas zůstal v matčině nočním stolku. Po jejím mobilu ani památky.

Za pár dní jsem přistála na glasgowském letišti a po pevnině jsem se vydala na trajekt.

To bude policistka, říkáte si. Ale to se pletete. A nejsem ani patologka, ani forenzní expertka. Ve skutečnosti jsem soukromá vyšetřovatelka – ovšem netrvám na tom, aby se o mně tak mluvilo –, ale mám licenci, a papíry se někdy hodí, když chcete z lidí vytáhnout informace. Zaměřuju se na pohřešované dospívající. Když jsem začínala, neměla jsem to zrovna v úmyslu. Jsem žena nevysokého vzrůstu – takže v ostatních dvakrát respekt nevzbuzuju –, kromě toho už mi bylo několikrát řečeno, že se „chovám mile a vstřícně“. A k tomu ty moje dolíčky. Naneštěstí žádná z těchto skutečností už Adrianu rodičům nevrátí a nezmírní ani jejich žal.

Pozvali mě dál a vyložili mi všechno, co by mohlo mít s případem jejich dcery cokoli společného. Adriana se zapsala do online semináře, aby si dokončila americkou střední školu.

V létě chodila na brigádu do místní hospody v Tobermory, kde se ubytovali v době, kdy rekonstruovali dům. Studovala pilně, nebrala drogy, s nikým nechodila, měla ráda společnost. Stýskalo se jí po kamarádech v Americe, ale nijak zvlášť. Žádná varovná znamení. Měla bratra-dvojče, Brandona, který se na mě rozzuřeně díval. Neměla jsem mu to za zlé. Nedokážu si představit, jaké to je přijít o své dvojče. Trpěl. Měli taky mladší sestru Lunu, čtyřletou holčičku. Přišla na svět jako výsledek usmiřování mezi postaršími rodiči, kteří věřili tomu, že o to, aby nepočali, se postará příroda, a stačí si jen dávat pozor. Roztomilá, neposedná, s černými kudrnami byla miniaturní kopii své matky Isabelly, která pocházela z Latinské Ameriky. Jejich otec Rob byl typický Američan – opálený, fandil baseballu, nade vše rád griloval. Měřili si mě pohledem, jako bych byla současně kat a posel dobrých zpráv: na takové uvítání jsem si už časem zvykla. Nikdo se nechce ocitnout v situaci, aby potřeboval mé služby.

Jako vyšetřovatelka jsem pracovala už od dob, co jsem před osmi lety promovala z kriminálního práva. Adrianina mrtvola mě rozrušila tak jako nic, s čím jsem se doposud setkala. Vzhledem k tomu, že jsem už viděla i ostatky po napadení pumou a sledovala útok medvěda na vlastní oči, to je co říct.

Do Mackinnonovy jeskyně mě zavedlo něco víc než jen intuice. Popravdě ji podpořily knižní průvodce a základní znalost toho, jak teenageři jednají. Ne že bych do ní šla hledat Adrianu najisto, mohla být v kterékoli jiné jeskyni na ostrově. Osmadvacetikilometrový trek z Tobermory – ta dálka byla nejspíš důvod, proč Mackinnonovu jeskyni policie neprohledala už dřív. Nicméně Adrianini kamarádi měli věk na řízení auta a platí, že čím dál od domova se dostanete, tím pravděpodobnější je, že na vás nikdo nepřijde.

Mackinnonova jeskyně je milion let stará a 150 metrů hluboká průrva na západním okraji ostrova. Na začátku října se moře na rozdíl od září projevovalo divoceji a méně předvídatelně.

Toho rána se rozpoutala bouře během přílivu. Do Mackinnonovy jeskyně se člověk mohl bezpečně dostat jen při odlivu, jinak by si musel navléct neopren. Outdoorové sporty miluju – ráda lyžuju, jezdím na prkně, chodím na túry, lezu po horách. Kempovala jsem v arktickém podnebí a zažila sněhové bouře, od nichž mě dělila jen stěna stanu, za níž zuřily přírodní živly. Ale plavat v moři... a v noci? To zrovna nemusím.

Jeskyně mě uchvátila. Když jsem vstoupila, vpravo ode mě se impozantně klenula skalní stěna. Vstup představovala vysoká, úzká trhlina ve skále, a jakmile jsem jím prošla, rozbušilo se mi srdce. Slabé denní světlo na sklonku dne nemohlo konkurovat temnotě v jeskyni, ale já se vybavila horolezeckou přilbou s několika svítilnami. Jakmile jsem byla uvnitř, došlo mi, že má předtucha byla správná. Šlápla jsem na pohozenou plechovku od cideru. Vydala charakteristický zvuk praskajícího kovu, který prozrazuje teenagery bez ohledu na to, ve kterém koutě světa se zrovna nacházíte.

Jen pár metrů opodál se nacházelo vyhaslé ohniště – bylo založeno poblíž vchodu tak, aby mohl z jeskyně dobře unikat kouř. Kameny rozmístěné do kruhu už někdo párkrát přeskládal, přikládalo se několika různými druhy dřeva – provizorní ohniště se používalo, přemísťovalo a znovuzakládalo možná několik let.

Omladina má své skrýše.

Už jsem tímto způsobem na ostrově odhalila pěknou řádku podobných míst. Oblíbené pláže, opuštěná farmářská stavení, rozvaliny hradů, odpočívadla s výhledem na západ slunce s dostatkem soukromí. Adriana na mě čekala v Mackinnonově jeskyni.

Moje kroky se odrážely od stěn jeskyně a jejich zvuk se zotstroval, čím víc jsem se propracovávala do jejích útrob. Pokračovala jsem do velké síně s přírodními skalními římsami, které čnely vysoko ze skalních stěn, a průrvami v zemi ve všech jejích koutech. Jeskyně měla vysoký strop, mohutně se nade mnou

tyčila do úctyhodné výše. Nebýt otvoru v hromadě kamení, který odhalil kovový lesk laku na nehty, o němž se zmínila Adrianina matka, dívčino tělo bych minula. Jak jsem postupovala vpřed, světlo z mé helmy lak rozzářilo jako oči divoké šelmy z bažin. Moje nohy pokulhávaly za mozkem – udělala jsem ještě pár kroků, a když jsem se ohlédla, modrozelený třpyt jsem ztratila z dohledu.

Oprášila jsem si z rukou a kolenou kamínky a byla jsem neustále ve střehu před sesuvem kamení. Bála jsem se, abych si tu nevykopala vlastní předčasný hrob. Adrianino tělo bylo vtlačené do jedné z průrev, přikryté několika velkými balvany, jílovitou břidlicí, oblázky, hlínou.

Nejprve jsem se dotkla jen její ruky. Byla ledově chladná, s hebkou, ale pevnou pokožkou, prsty oteklé. Na chvíli jsem zavřela oči, ta intimita mě vyvedla z míry. Vždycky doufáte, že se pletete, ale její rodina ztratila veškerou naději už dávno. Z jejich nedůvěřivých pohledů a slov, která nevyřkli, se dalo číst mezi řádky. Sami už předvídali, že jejich dceru najdu mrtvou, ne na útěku. Došlo mi to téměř okamžitě.

Měla jsem pustit její ruku, opustit jeskyni a zajistit místo činu. Oficiální postup. Problém tkví v tom, že soukromí detektivové nemají na nic právo. Nemají povoleno jednat s forenzním oddělením nebo patologem, nikdy nenahlédnou do policejní složky k případu (tedy pokud nespí s detektivem, ale toho jsem se zřekla už dávno). Prvotní dojmy jsou však všechno. Když na ně dáte, k vyšetřování už skoro nic nepotřebujete.

Navlékla jsem si rukavice, vše jsem nechala na svém místě, abych neodnesla z místa činu byť jen nitku. Klekla jsem si a kámen po kamení odložila stranou, dokud se přede mnou neobjevila nahá Adriana.

Ještěže mrtví nevidí sami sebe. Na jejich stavu není nic blaženého. Být mrtvolou je nadmíru znepokojivý stav.

Adriana na sobě neměla žádná viditelná zranění, kterých bych si na první pohled všimla. Zapomeňte na rány po kulkách,

tržné rány nebo intenzivní spáleniny po oprátce kolem krku. Její kůže, místy s nachovými skvrnami, měla šedo-bílo-zelený odstín. Pro tuto barvu neexistuje název, ale pro sebe jsem si ji pojmenovala jako posmrtná zeleň. Člověk ji může vážně spatřit jen na mrtvém těle.

Oči měla otevřené, bělma zarudlá, někdejší zářivé hnědé duhovky byly potažené bělavým povlakem. Také měla otevřená ústa. Z nich se sypal písek, jako by dávala zvrátky jeskyně. A nebyla to, co se množství týče, jen hrstka, kterou nakopnete při vycházce po pláži během slunečního odpoledne, ale hromada, kterou dítě dokáže napěchovat kbelík, aby si postavilo hrad. Její rty roztažené do věčného výkřiku, který se mi z hrudi už už dral také.

Tohle nebyl případ utonutí. Ani nevydařený žert. To děvče si ani nenacpalo ústa pískem v nějakém drogovém opojení. Dříve či později by ho tak či tak vyzvracela a položila se na bok. Adriana ve chvíli své smrti nebyla sama.

Dlouhé černé vlasy – nepochybně svou chloubu a radost – měla rozprostřené pod hlavou a do nich porůznu zapletené chaluhy. Touhle dobou už ztmavly a zapáchaly, i když mé smysly bezkonkurenčně atakoval spíš pach rozkládajícího se těla. Mořské řasy jí na hlavě tvořily groteskní korunu: byla mrtvou královnou krásy, která patří moři. Vytáhla jsem foťák a tělo vyfotografovala. Měla jsem souhlas rodiny – dali mi svolení ke všemu, co bylo třeba udělat. Pokud vím, nikdy si je nebudou muset prohlížet; já jsem je potřebovala k vyšetřování. Zbývalo splnit ještě jeden děsivý úkol. Když jsem zvedla dívčiny nohy, roztáhla jsem je, abych se podívala, jestli není zraněná. Adriana byla za života obdařená nevšední krásou. V sedmnácti byl její půvab možná ještě v rozpuku, ale její kouzlo stačilo na to, aby vzbudila pozornost lidí, kteří s ní mohli mít nekalé úmysly.

Nebylo nutné, abych pokračovala. Ale když už jsem se k tomu odhodlala, nemohla jsem odtrhnout pohled.

Kdosi vtláčil Adrianě do pochvy velkou lasturu, z níž polovina trčela ven. Překonala jsem v sobě odpor i hanbu, že jsem svědkem takového násilí, ale fotila jsem dál a proklínala se za to, ačkoli jsem neměla na vybranou.

Neležela v krvi, ani od ní neměla potřísněné nohy. Nehty měla nedotčené, ruce bez škrábanců, které by jinak prozrazovaly, že se bránila. Nic nenasvědčovalo tomu, že by běžela po kamenech bosá, škrábala se po skalní stěně, panikařila. Tak proč měla poraněné paty?

Vrátila jsem její tělo do polohy, v níž jsem ho našla, nechala kamení na jedné straně a prohledala zbytek jeskyně. Nezůstalo tam žádné oblečení nebo osobní předměty, jen podivný sáček od jídla, špačky od cigaret a odpadky. Kdosi znesvětil její tělo a pak ji schoval; jen ne tak dobře, aby ji nikdy nikdo nenašel. Uklidil po sobě a odnesl oblečení, které měla na sobě, a pak ji nechal napospas místu, které působilo opuštěně a zároveň přitahovalo pozornost.

Třásla jsem se a věděla, že jsem využila všechnen čas vrchovatě. Nechtěla jsem tam nechávat Adrianu samotnou. Ale ani se nenaděju a její tělo zapnou do patologického vaku, říkala jsem si. V bezpečí márnice před predátory, na pitevním stole. Aspoň něco.

Asi za hodinu od chvíle, kdy jsem do jeskyně vstoupila, jsem se venku posadila na kámen a chtěla zavolat záchranku. Nebyl tam ale signál. Ač nerada, musela jsem se přemístit a Adrianu nechat ležet bezprizorní ve tmě. Když jsem konečně zachytila signál, byla jsem už v půlce svahu k silnici.

Bylo mi řečeno, že upozorní noční stráž. Vypraví se tam, jakmile to bude možné. Z pevniny se bude muset dostavit vyšetřovací tým. Něco o žádosti podané do Glasgow. Mohla bych počkat na místě činu, aby policie našla tělo? Souhlasila jsem.

Nahlásila jsem nález mrtvoly, ale ne jméno. Rodina si zaslouží, aby se zprávu dozvěděla jako první – jakmile jste totiž na malém ostrově kohokoli jmenovali, fámy se rozšířily bleskovou

rychlostí. Dostanu nařízeno, abych sepsala výpověď a vysvětlila, co jsem tam pohledávala. Zasypou mě dotazy, proč jsem hýbala s tělem a přesouvala kameny. Celá situace následně vyústí v napjatý pracovní vztah s policií.

Jenže to je pravý účel mojí práce. Neochota místní policie vyslat pátrací skupiny. Zdrženliví policisté, kteří neberou v úvahu, že mohlo dojít ke zločinu. Otřesné fráze typu „v tomhle věku se to stává pořád“, „za týden se s prosíkem vrátí“ a „pravděpodobně jen někde paří v Glasgow“ opakovala policie Adrianiným rodičům do úmoru. Kromě toho jsem se nedokázala zbavit pocitu, že místní policie nepočítá dny, kdy začne skutečně vyšetřovat, ale že ve skutečnosti počítá dny, dokud to rodina Clarkových nevzdá a nevrátí se tam, odkud přišla. Potkala jsem policejního náčelníka Mullu. O tak prezíravém přístupu se rodině nezdálo ani v těch nejhorších nočních mŕách.

Na to konto se Clarkovi rozhodli hledat pomoc na internetu. A našli mě – Sadie Levesqueová, vyšetřovatelka, specialistka na pohřešované dospívající. Zaplatili mi letenku z mezinárodního letiště v Calgary. Zarezervovali mi pokoj v hotelu. Souhlasili s mým honorářem.

Teď je jejich dcera mrtvá. Ponížená, zraněná, zneuctěná, opuštěná. Na mrtvolu už jsem si zvykla, ale nikdy si nezvyknu na tu krutost, které jsou někteří lidé schopní. Adrianina smrt nebyla jen důsledkem útoku na její osobu, ale svými nenechavými prsty se dotkla každého člena rodiny a přítele a navždy je zjizvila. Pro blízké obětí vražd neplatí rčení „čas všechno zahojí“. Vím to lépe než kdokoli jiný.

Přijela tedy policie, a pokud vím, vyjádřila rodině formální soustrast, a pátrání bylo – konečně, ale pozdě – oficiálně zahájeno. Otázka, kterou jsem policii položila, nezněla, jak plánují chytit Adrianina vraha, ale zda jsou připraveni na to, až odhalí, kdo v tak malé ostrovní komunitě spáchal tak otřesný, brutální čin.

KAPITOLA

DRUHÁ

„To se vám stává často, že se ocitnete zrovna tam, kde mrtvola?“ prohodil seržant Harris Eggo. Měřil dva metry, měl prošedivělé hnědé vlasy a tělo, které může za chladné noci měkce hřát, ale při pronásledování průměrně zdatného zločince do kopce je spíš na obtíž.

„Párkrát už jsem měla to štěstí, to je fakt,“ přisvědčila jsem. A byla to pravda. Držela jsem se zásady policii zpravidla nelhat. „Lež má krátké nohy“ bylo jedno z matčiných oblíbených rčení – jakmile jednou začnete, už není cesty zpět. Nelze totiž vyloučit, že při troše nepozornosti vám něco uklouzne. A pak už se vezete.

„To je kvalifikace, která přesvědčila rodinu Clarkových, aby si vás najali? Protože v místě, odkud pocházím, si nás dovedli získat spíš ti, kdo pohřešované osoby našli naživu,“ prohlásil a svůj projev směřoval spíš do pléna než ke mně. Pár lidí ho odměnilo tlumeným smíchem. To byl evidentně celý on – televizní bavič. Neměla jsem na to náladu. Čekali mě Adrianini rodiče.

„Proč jste nevyslal pátrací skupinu?“ učinila jsem okolnímu smíchu přítrž. „Adriana byla nezvěstná jedenáct dní. Nikdo ji neviděl. Neměla u sebe pas. Nikdo nepotvrdil, že by se vydala trajektem na pevninu. Tam, odkud pocházím, máme raději pořádné policajty než lajdáky.“ Zašla jsem dál, než jsem si normálně dovolila, ale seržant Eggo byl taky větší mizera než policisté, se kterými jsem běžně přicházela do styku.

„Pozor na jazyk, děvče,“ zavrčel Harris Eggo. „Zjevíte se na mém ostrově a zničehonic zařve holka? Jestli chcete, můžeme provést oficiální výslech.“

„Bylo by to rychlejší a profesionálnější? Protože tak by se mi to zamlouvalo víc.“

Eggo vstal, obešel ze své strany pracovní stůl a zavadil koleno o jednoho ze strážníků v místnosti. Malá policejní stanice na Erray Road v Tobermory byla odpudivá jednopodlažní jednotka. Šedivá a fádňí, nejlepší časy už měla nenávratně za sebou. Povzdechla jsem si. Kdyby Adriana nebyla po smrti, zasmála bych se. Opřel se o stůl přede mnou, založil si ruce na prsou a zamačkal se.

„Vy zatracení nadutí Amí –“

„Jsem Kanaďanka, ale prosím, jen si poslužte,“ vyzvala jsem ho.

Ozvalo se zaklepání na dveře, což pravděpodobně zachránilo seržanta Egga i mě před ztrátou nervů. Místnost prozářily upřímné oříškově hnědé oči a působivá čelist s hebkou černou pletí.

„Říkal jsem si, že by se vám mohly hodit mé předběžné závěry,“ prohlásil ten muž. „To vy jste našla tělo?“

„Ano,“ přikývla jsem. „Sadie Levesqueová.“

„Soudní patolog Nate Carlisle.“ Natáhl ruku – byla teplá a hladká – a potřásl si se mnou. Nevím, proč jsem čekala, že mě zastudí. Možná proto, že většinu svého života tráví v útrobách mrtvol.

„Zrovna tu něco řeším,“ procedil skrze zuby Harris Eggo. „Co pro mě máte?“

„Adriana je mrtvá minimálně osm, spíš devět nebo deset dní. Příčinou smrti bylo utonutí.“

„Mohli bychom si promluvit mezi čtyřma očima, doktore Carlisle? Vyslýchám zde potenciální podezřelou.“ Eggo vstal a napřímil se, což mělo neblahý vedlejší účinek. Vyvalilo se mu panděro.

„Neřekl bych,“ namítl Carlisle a hovořil jasným a klidným tónem. „Slečna Levesqueová dorazila do Skotska teprve před pěti dny.“

„To není jisté...“ vzdoroval Eggo.

„Můžete si prolistovat můj pas a zkontrolovat datum příjezdu. Mileráda vám ho půjčím,“ přisadila jsem si.

„Rodina Clarkových mě požádala, abych podrobnosti sděloval slečně Levesqueové. Raději se samotnými forenzními testy zabývat nebudou. Zatím je jejich mluvčí.“ Nate Carlisle se mi líbil už teď.

„Narušila místo činu,“ durdil se Harris Eggo. „A dále je nutné vzít v úvahu, že přesně věděla, kde tu holku hledat. Rád bych tento rozhovor dokončil, pokud dovolíte.“

„Než jsem zavolala policii, zjistila jsem, kdo to je. Dávala jsem si pozor, abych z místa činu neodnesla žádné důkazy. Pokud jde o nalezení Adrianina těla, prohledávám ostrov už čtyři dny. Otázkou není, jak jsem ji našla já, ale jak to, že se to nepodařilo vám.“ Vstala jsem. „Doktore Carlisle, můžeme si promluvit?“

„Poslyšte –“ nenechal se odbýt seržant.

„Mám formulář svědecké výpovědi,“ pokračovala jsem. „Dnes večer ho vyplním a zítra vám ho pošlu. Pokud se i potom budete chtít na něco zeptat, zavolejte mi.“ Nate Carlisle vydusal z místnosti směrem k východu a já se vydala za ním. „Je pozdě. Neušel vám už poslední trajekt na pevninu?“

„Za svítání mám odletět. Zarezervoval jsem si hotel,“ vysvětlil.

„Dobře, dnes večer nepracuju a upřímně, dala bych si drink. Něco mi říká, že to cítíte stejně. Našla jsem mrtvolu; to u nás znamená, že zvete vy.“

„Máte pravdu, napiju se rád. Ale jsem Skot, takže uhodnout to nebylo zas tak těžké. Nemluvě o tom, že jste hýbala s Adrianinou mrtvolou a na místě činu bych nenašel jediný kousek, kde by nebyly vaše otisky prstů,“ opáčil Nate Carlisle. „Takže slečno Levesqueová, vlastně zvete vy mě.“

Stěny baru v hotelu The Last Bay zdobily tapety s tartanovým potiskem, z nichž by člověka regulérně rozbolely oči, kdyby

byly nové. Naštěstí časem vybledly v přívětivou, nevýraznou směsici barev a linií. Po dřevěné podlaze za ta léta prošla spousta bot a žena, která vedla bar, byla akční, ale pragmatická.

„Posadte se tamhle k tomu stolu pod oknem,“ rozhodla. „Dnes večer vaříme kari a u kuchyně to smrdí.“

Vzali jsme si whisky a zamířili tam, kam nás poslala. Byl teplý říjnový večer a vánek, který províval dovnitř oknem zapřeným starou knihou, jsme uvítali. Doktor Nate Carlisle – dal mi svou vizitku a seznam písmen za jeho jménem mě mátl a současně mi imponoval – byl čtyřicátník, štíhlý, vysoké vzpřímené postavy.

„Prolustroval jsem si vás a požádal rodinu, aby mi dala písemné povolení s vámi mluvit,“ začal Nate. „Většinou omezují kontakt pouze na blízké příbuzné.“

„Mám licenci,“ vysvětlila jsem. „Tedy pokud vím. Odkud pocházíte?“

„Z Glasgow. Byla jste tam?“

„A letiště se počítá? Ve Skotsku jsem poprvé. Kéž bych sem jela kvůli něčemu jinému.“ Usrkla jsem pálenky, a když jsem polkla, zahřála mě v krku. „Na Adrianu.“ Pozvedla jsem sklenici a mlčky jsme si připili. Minutu jsem posečkala, načež jsem položila otázku, která se ze mě už drala ven. „Jestli se skutečně utopila, jak se dostala do té jeskyně? Tak daleko voda při přílivu nesahá.“

Nate se rozhlédl a ubezpečil se, že nás nikdo neslyší. Naklonil se přes stůl a pro jistotu ztišil hlas. Mluvit o mrtvých je nejlepší tlumeným hlasem.

„Někdo ji táhl, pravděpodobně v podpaží. Má četná zranění na patách, mnohočetné lineární oděrky na kůži a úlomky zachycené v ranách – drobné kamínky, střípky nějaké mušle. Zatím nemůžu říct, jestli má stejná zranění na hýždích.“

„Jak to?“ nechápala jsem.

Nate si přihnul a vyprázdnil polovinu zbývajících whisky ze sklenice.

„Takže jste ji nezvedala? Tak to něco uvidíte.“ Čekala jsem vysvětlení. „Kolik toho snesete?“

„Dost.“

„Ukážu vám pár fotek,“ usoudil. „Jen mi tu neomdlete. Na živé pacienty moc zvyklý nejsem.“

„To je mi jasné.“

Vytáhl digitální fotoaparát, technologicky dostatečně na úrovni, aby přečetl otisk jeho palce podobně jako mobilní telefon, načež se zobrazila fotogalerie. Nate následně otevřel složku označenou „Clarková“ s datem za jménem. Když mi fotoaparát podal, diskrétně odvrátil pohled, když jsem si snímky procházela. Několik prvních byly záběry těla z dálky na místě činu – jeskyně, skály, Adrianino tělo postupně se nořící do tmy. Pak detailní záběry její tváře, koruny z mořských řas, obou rukou, řader, břicha. Její intimní partie – lastura – opět z širší perspektivy, pak zblízka. Proletěla jsem fotky, jak nejrychleji to šlo.

„Jaký tvar má ta mušle?“

„Je to spirálovitá ulita,“ řekl. „Patnáct centimetrů dlouhá. A ne, ve Skotsku ji v moři nenajdete.“

Dalším obrázkem byl zmrazený snímek s ikonou videa, která čekala na stisknutí. Poklepala jsem na ni hranou palce.

Jeskyně byla plně osvětlená. Pod Adrianino tělo podsunuli ochranné podložky, které měly zajistit, aby se při přemísťování do patologického vaku, v němž ji měli převézt, neztratily žádné stopy.

„Nahodte ji na tři, pomalu a s citem,“ nařizoval hlas mimo záběr. Ruce v rukavicích, víc, než jsem dokázala spočítat, uchopily tělo a zajistily, aby během manévru nedošlo k žádnému dalšímu poškození. „Jedna, dva, tři.“ Podepřeli tělo a převalili ho; zdálo se, jako by se pod ním rozvlnila zem.

„Chyťte pár těch krabů,“ rozkazoval Nate ve videu. Střelila jsem po něm pohledem přes náš ulepený hospodský stůl a pozvedla obočí. „Životní cykly některých živočichů, kteří se starají

o rozklad v přírodě, nám můžou pomoci určit přesný čas úmrtí. Teď potřebujeme jen odlišit, co je dílo přírody a co vraha.“

Zvedla jsem sklenici a vypila zbytky nápoje vonícího po rašelině, načež jsem pohled znovu upřela na displej. Adriana měla značně zohavená záda a na pažích jí chyběly kousky masa.

„Hřbety nohou má úplně čisté,“ poznamenala jsem.

„Chránila je vrstva pevné horniny, na které spočívaly.“

„Rozsah poškození těla určuje, jak dlouho tam ležela?“ pokračovala jsem.

„Plus barva kůže, nadmutí těla. Časová osa může začínat utonutím, zvláště v tak chladné vodě, kdy je tělo vystaveno živlům, ale podle mě je pravděpodobné, že zemřela do čtyřia dvaceti hodin po odchodu z domova. Je vám dobře?“

„Nikomu by po zhlédnutí něčeho takového nemělo být dobře...“

„Platím další rundu,“ navrhl. „Už to vypněte.“

Poslechla jsem a doufala, že nikdo z Adrianiny rodiny ty záběry nikdy neuvidí.

Nate se posadil a přistrčil mi nového panáka.

„Byla Adriana sexuálně zneužitá, pokud nebereme v úvahu tu lasturu ve vagině?“

„To ještě nevíme a vzhledem k působení mořské vody a živočichů to možná nebudeme schopni říct nikdy.“

„Chápu,“ přikývla jsem a napila se, zatímco jsem o tom přemýšlela. „Myslím, že se mohla utopit kdekoli a do jeskyně ji převezli. Nemusela se utopit přímo v Mackinnonově jeskyni.“

„Ne, ale táhnout mrtvolu plnou mořské vody by dalo dost zabrat. Muselo k tomu dojít v noci a pravděpodobně jich bylo víc.“

„Víte, jaký druh mořských řas měla ve vlasech?“

„Čepelatku. Latinsky *Laminaria hyperborea*. Vyskytuje se tu běžně. Jste nějaká bledá.“

„Jsem z Banffu. Člověk se tam moc neopálí,“ opáčila jsem. „Žádná další zranění?“

„Odřenin, a nebudu vědět víc, dokud se jí nepodívám pod kůži. Tím, že se barva změnila, je těžké cokoli odhadnout. Ale nic zvláštního. Lebka se zdála bez zranění. Někaké rány by se možná našly i na zádech, kdyby ji ne—“

„Jo, chápu,“ skočila jsem mu do řeči. „Věříte v posmrtný život, doktore Carlisle? Já ne. A nikdy jsem nevěřila. Ale kdybyste v něj přece jen věřil, musel byste počítat s možností, že Adriana shlíží shůry a sleduje, jak z ní ti krabi spásají vrstvu po vrstvě.“

„Byla už mrtvá, když se k ní ti tvorové dostali. Dočista mrtvá. Adriana z vody živá nevylezla, na to můžete vzít jed. Ti krabi už ji netrápili, i když mám neblahé tušení, že mě ještě potrápí.“

„Ta lastura ve vagíně... Stalo se to před smrtí, nebo po ní?“

„To nedokážu posoudit, dokud nedokončím pitvu.“ Nate mrkl na hodinky. Čas vypršel.

„Byla Latinoameričanka. Po matce. Myslíte, že její vražda má rasistický motiv? Podle toho, co jsem viděla, na Mullu nežije zrovna multikulturní obyvatelstvo.“

„Ptáte se mě, protože jsem černoch, nebo protože jsem Skot?“

„Obojí. A tím pádem dokážete líp odpovědět. Je zvláštní, že ze všech dívek na ostrově skončí mrtvá v jeskyni ta, co není ani Skotka, ani běloška, takže spíš proto se ptám. Je to jen náhoda?“

„Adriana byla hezká, mladá a nikdo ji tu moc neznal, takže možná vzbuzovala víc pozornosti než dívky, jejichž rodiny tu žijí po generace. Skotové jsou vcelku tolerantní národ a dokážou předvídat. Nadávali mi ve škole v Glasgow kvůli barvě pleti? Nadávali. Odradilo mě to od kariéry? Myslím, že odpověď sedí před vámi.“

„Ale vy přece moc dobře víte, že rasismus se neprojevuje jenom nadávkami. Někdy je to nedostatek respektu k druhému nebo představa, že barevné ženy jsou povolnější. Dokonce na jedno použití. Myslíte, že policie si to taky uvědomí a vezme to v potaz?“ Pohybovala jsem se po tenkém ledě. Soudní znalec

spolupracoval s policií dennodenně. Ať už si o seržantovi Harris Eggovi a jeho uniformovaných kumpánech myslím cokoli, nemůžu čekat, že se mnou Nate Carlisle bude souhlasit.

„Nebuďte tak přísná,“ prohlásil. Čekala jsem kázání. „Tohle je malý ostrov. Komunita bude v šoku. Vražda se tu nestala léta. Je to klidné místo. A nejde jen o nalezení Adrianina vraha kvůli jedné vraždě. Harris Eggo musí všechny na ostrově přesvědčit, že jejich děti jsou v bezpečí. Sám má dospívajícího syna. Ten chlap je v šoku, vyděsilo ho to. Tím, že si obléknete uniformu, nepřestanete být člověkem, který dělá chyby.“

Žádné kázání. Bylo to horší. Zastyděla jsem se. Neměla jsem na stanici vířit vody a být víc nápomocná. Nate měl pravdu. Dohlížet na malý ostrov nebylo totéž co hlídat město. Všechno, co se týká vyšetřování, se tu bude místních dotýkat osobně.

„Ještě mi povězte, co dělá soukromá vyšetřovatelka z Banffu ve Skotsku. Zavádí vás vaše práce často tak daleko od domova?“

Zeptal se mě polohlasem. Nabyla jsem dojmu, že mu došlo, jak nepříjemně se cítím, a snažil se mě rozptýlit. Nate Carlisle byl vnímavý a laskavý člověk.

„Pracovala jsem na několika případech mimo Kanadu, hlavně ve Státech, kde děti utekly z domova a zmizely za hranicemi. Jednou jsem skončila v Hondurasu. Když jsem našla chlapce, kterého jsem hledala, nevím, kdo z nás dvou měl větší strach. Místa bez zákona jsou děsivá, když si uvědomíte, že se nemáte ke komu odvolat, když něco nevyjde.“

„A děje se to ve vašich případech často?“ zeptal se a mírně se usmál.

„Někdy to končí tak, že musím jednat s lidmi, kteří se neštítí ničeho. Puberťáci se umí dostat do pěkné šlamastyky. A to občas znamená, že abych je z ní vytáhla, musím odhodit zábrany. Nechlubím se tím, ale před časem jsem si přestala vytyčovat hranice, které bych dřív nepřekročila. Člověk se pak může dostat k ošklivým věcem.“

„Tak to mají naše profese společné. No, měl bych jít na kutě,“ prohlásil a vstal. „Pokud to počasí dovolí, vstanu a odjedu brzy.“

„Díky, že jste se se mnou bavil,“ dodala jsem. „Zavoláte mi, až budete vědět víc, vidíte?“

„Jistě,“ odvětil. „Vidíte, ještě jste se nezeptala na ten písek, co měla v ústech. Ta mušle byla důsledkem surového, vcelku impulzivního jednání. Ale ten písek...“

„Písek je stěžejní. Je to čirý hněv vraha koncentrovaný do jednoho úkonu. Nepotřebuju vysvětlení, abych to pochopila.“

„Vybral jsem ho z ní, abych ho uchoval,“ pokračoval Nate. „Neměla ho jen v puse. Ten, kdo jí to udělal, jí ten písek natlačil až do krku. Strčil jí prsty do úst a napěchoval jím její hrdlo, co nejdál to šlo. Chtělo to sílu a čas. Nic podobného jsem jaktěživ neviděl.“

Vytáhla jsem z kapsy klíče od hotelu a už jsem si představovala, jak ležím na posteli s očima dokořán upřenýma ke stropu a marně vyhlížím spánek.

„Chladnokrevná zuřivost,“ prohlásila jsem. „To je ten písek. Adrianu Clarkovou zabila zuřivost.“

KAPITOLA

TŘETÍ

Na sever od Tobermory kopíruje pobřeží osamělá silnice. Několik domů, přesněji řečeno pět z nich, odtamtud vyhlíží na otevřené moře – až do včerejší noci. Dnes měly závěsy zatažené. Rodina Clarkových žila ve velkém viktoriánském domě se dvěma průčelími, bez oblázků na fasádě, které jinak řadu domů na Mullu chránily jako štít proti větru a dešti. Tisk na ostrov ještě nedorazil a pochybovala jsem o tom, že se objeví dříve, než se zveřejní děsivé detaily případu. Do té doby to bude jen mrtvá dívka v jeskyni a jedna z tragédií, která někoho sem tam v životě potká.

Dveře se otevřely na škvíru – čísi oči zkontrolovaly, kdo to přichází – a pak se průchod zvětšil, abych mohla projít. Předšlého večera jsem mezi příjezdem záchranné služby k jeskyni a svou výpovědí pro policii Clarkovým volala. Po pravdě řečeno, telefonát od vyšetřovatelky v pozdních večerních hodinách nevěstí nic dobrého. Během návštěvy jsem rodinu seznámila s realitou, něco jsem vynechala. Bylo na Adrianiných rodičích, kolik toho opravdu chtějí vědět.

Dveře otevřel Brandon. Uhýbal pohledem svých tmavých očí a vlasy měl rozcuchané. Byl to pohledný mladý člověk, stejně jako Adriana. Vlídne jsem ho pozdravila, načež za mnou práskl dveřmi. Vyběhl schody po dvou, pak se za ním v horním patře domu zabouchly další dveře. Tak to bychom měli. Rozhovor, který jsem se chystala vést, byl stejně určený jen uším jeho rodičů.

Isabella Clarková seděla na pohovce bez hnutí, svírala si jednou rukou paži a zírala do dálky. Rob vstal a potřásl mi rukou. Když jsme se posadili, pronesla jsem obvyklé otřepané fráze. „Byla tu dnes ráno policie?“ zeptala jsem se.

Rob přikývl. „Jednají s námi jako s podezřelými.“ Nasadil trpký úsměv. „Ne že by to přímo vyslovili, ale zmínili se o tom, že takto vraždí obvykle někdo, koho oběť zná. Vzhledem k tomu, jak krátce tu žijeme...“

„To je jen obvyklý postup. Prosím, neberte si to osobně,“ uklidňovala jsem ho. „Kolik vám toho policie řekla?“

„Až moc,“ vložila se do hovoru Isabella s očima upřenýma do zdi. Ten skelný pohled s rozšířenými zornicemi byl kombinací šoku a léků a běžně se vyskytoval u rodičů, kterým zemřelo dítě.

„Uměla Adriana dobře plavat?“ pokračovala jsem, čímž jsem přešla rovnou k věci. Nemělo smysl rozhovor zbytečně natahovat, a už bylo příliš pozdě brát ohledy na jejich city.

„Ano,“ odvětil Rob. „Hodně plavala, když jsme ještě žili...“ odmlčel se a polkl, „... v Kalifornii. Na závodění to nebylo, ale Carlsbad je plážové město. Chodila tam s přáteli každý den.“

„Takže byla zvyklá na příliv,“ pokračovala jsem. „A co noční koupání... Zažila ho někdy?“

„V Kalifornii se v noci lidi do moře koupat nechodí,“ namítl Rob. „Žijí tam bílí žraloci.“

Isabella sklonila hlavu. „Ti by jí neublížili,“ hlesla.

Na chvíli jsem se odmlčela. Dívka zvyklá na nebezpečí moře. Mořské proudy, příliv a odliv... Člověk ani nemrkne a neškodná zábava se může proměnit v ohrožení života. „Budeme vědět víc, až soudní patolog vypracuje zprávu. Dnes ráno naložili Adrianino tělo do vrtulníku a odvázejí ho do Glasgow. Obávám se, že dokud bude probíhat vyšetřování, nevydají vám tělo k pohřbu. Policie na tom teď bude pracovat naplno. Posílí ji hlavní vyšetřovací tým z pevniny. Nevím, zda si přejete, abych...“

„Zůstaňte,“ přerušil mě Rob. „Všechno vám zaplatíme.“

„Nevím, jestli toho svedu víc než policie. Nebudu moct nahlížet do složek k případu a upřímně řečeno, zrovna přátelští tady nejsou.“

„Proto vás tu potřebujeme. Měla jste slyšet, jak mluvili s Brandonem. Je snadným terčem. Místní nás mezi sebe nepřijali. Pomohlo by nám, kdybychom věděli, že je tu někdo, na koho je spolehnutí,“ řekl Rob.

I když mi dělalo starosti, jak málo jim dokážu pomoci, Rob nepřeháněl, když se zmínil o tom, že je tu přehlízejí. Na jejich místě bych si také přála mít v někom oporu. Nemohla jsem čekat ani po nich chtít, aby to zvládli sami. Už teď jsem věděla, že nikam nepojedu.

„Je Brandon podezřelý, nebo ležel doma v posteli?“ chtěla jsem vědět.

„Spal,“ odvětil Rob. „Jako my všichni. Adriana prakticky utekla, nikomu nedala vědět.“ Znělo to naštvaně a nedivila jsem se. Nikdy jsem se nechtěla stát rodičem. Do úmoru podstupovat ten neutuchající konflikt, kdy je člověk hodný i zlý policajt, čehož jsem u ostatních byla svědkem... Ještě jsem nezažila případ, kdy by rodiče oběti nevarovali snad stokrát, aby na sebe dávaly pozor. Hněv smíšený se smutkem je nejlidštější směs emocí.

„Brandona jsem té noci kontrolovala,“ prohlásila Isabella. „Zaslechla jsem tehdy hluk, a tak jsem vstala a zašla se na něj podívat. Určitě tu byl a přísahám, že spal.“

S očima upřenýma ke krbu jsem uvažovala, jak bych měla navázat. Kdybych Isabelle Clarkové vyčetla tu kolosální chybu, které se právě dopustila, mohla bych se jí buď dotknout, nebo ji proti sobě poštvat.

„A to jste řekla policii?“ zeptala jsem se téměř šeptem.

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Mluvila policie s každým z vás zvlášť?“

Rob přikývl.

„A chtěli vědět, proč když jste zaslechla hluk, následně vstala a zkontrolovala Brandona, jste si přitom nevšimla, že Adriana neleží ve své posteli?“

Otevřela ústa a záhy je zase zavřela, když Rob zavřel oči a odvrátil tvář.

„Neslyšela jste, jak s ním jednali,“ vyhrkla Isabella. „Latino-američan v cizí zemi, sourozenecká rivalita... Nelíbilo se mu, jak se jeho sestra bratříčkuje s ostrovany, ztratil nervy, je psychicky labilní. Vyrostla jsem ve světě, kde vás policie nejprve srazí k zemi a až pak se ptá. Vloupání, krádež, znásilnění – na vině jsou pokaždé nejdříve moji lidé. Proč by to tady bylo jiné?“

Měla pravdu. Netušila jsem, čím si prošla. Rasismus v Americe není přežitým problémem. A rasismus ve Skotsku pro mě byl neprozkoumaným územím. Nicméně poskytnutí falešného alibi policii – zvláště tak nemotorné a průhledné jako tohle – vždycky budí jen nedůvěru. O Harrisovi Eggovi bych toho mohla říct dost, ale nebyl tak hloupý, aby nedokázal přijít na to, že Isabella Clarková tu noc Brandona nezkontrolovala. Brandon tak vyskočí na seznamu podezřelých ještě výš.

„Nebojte se,“ uklidňovala jsem ji. „Za daných okolností jste ani nic jiného dělat nemohla. Musím se vás zeptat – jen proto, že policie udělá totéž – měl Brandon někdy potíže? Ať už s policií, nebo ve škole. Cokoli, čeho by se mohli chytit a použít jako záminku k výsledku?“

Vyměnili si pohled a já už se proklínala. Najali si mě, abych pomohla najít vraha jejich dcery, a místo toho tu z jejich syna dělám kriminálníka.

Nafackovala bych si za to.

„Nic neudělal,“ hájil syna Rob. „Brandon je hodný kluk. Jistě, někdy fláká školu. Učí se online, aby nemuseli přecházet z amerického způsobu výuky, a my můžeme sledovat, kolik hodin oba absolvují – kolik hodin absolvuje on,“ opravil se.

„Jaké měla Adriana známky?“ zeptala jsem se.

„Jedničky a dvojky. Dělal si kurz, aby se mohla hlásit na dobrou univerzitu,“ odvětil Rob.

„Nechtěla se na vysokou vrátit do Států?“ pokračovala jsem.

„Mohla si vybrat kteroukoli na světě,“ opáčil Rob. „Brávali jsme děti do zahraničí už od dětství; aby viděli Evropu, Jižní Ameriku, Asii. Chtěli jsme, aby věděli, že mají neomezené možnosti.“

Rob a Isabella si vyměnili dlouhý pohled. Neměla jsem to načínat. Kdo by chtěl myslet na zářivou budoucnost své dcery, která teď leží na pitevním stole?

„Už vás nebudu dlouho trápit, ale... objevil se problém. S Adrianiným tělem a mušlí.“

„To víme,“ hlesl Rob. Isabella začala plakat. Bylo s podivem, že se až doteď držela.

„Policie se na to zaměří, takže to potřebuju vědět. Měla nějakého současného nebo bývalého přítele? Někoho, komu se líbila, třeba jen online?“

„Ne, nic takového. Řekla by nám o tom,“ tvrdil Rob. „Jsme tu jen pár měsíců. Věnovala se škole a brigádě v hospodě a šetrila si. Adriana nebyla ten typ dívky, která by se nechala...“

„Ne, ne, ne,“ přerušila jsem ho. „To jste si špatně vyložil. Absolutně nikdo tady nenaznačuje, že by něco, co Adriana udělala, mohlo být motivem pro to, co jí někdo provedl nebo to k tomu vedlo.“

„Viděla jsem Addie s nějakým klukem,“ ozval se tenký hlásek ode dveří do jídelny. Když jsme spolu mluvili, dvojité skleněné dveře byly pootevřené.

„Luno!“ Isabella zalapala po dechu. „Měla jsi zůstat ve svém pokoji.“

Přešla k děvčátku a pevně ho objala. Luna bude vyrůstat pod dohledem své matky a otce minutu co minutu, den co den, dokud toho nebude mít nakonec dost. Tak se chovali rodiče, kterým někdo zavraždil dítě. Každodenně žili s vědomím, že se to může stát znovu, a báli se, aby se to nezopakovalo, pokud nebudou dostatečně ostražití.

„Ahoj Luno, já jsem Sadie. Viděli jsme se před pár dny, vzpomínáš?“ Její černé kadeře poskakovaly, když přikývla. „Kdy jsi viděla Adrianu s klukem, maličká?“

„Prosím, ne...“ vzdychla Isabella.

„Nech ji,“ namítl Rob. „Klidně pokračuj, Luno.“

„Máma a já jsme šly do města. Addie byla s klukem v uličce a uviděla mě, usmála se a dala si prst na rty, takhle.“ Tiše si položila ukazováček na semknuté rty. „Takže jsem to nesměla říct. Zlobila jsem?“

Obrátila obrovské oči ke své matce, která se navzdory bolesti přinutila k úsměvu.

„Ne, zlato, zachovala ses správně. Vy a Addie jste vždycky měly svoje tajemství, vid’?“

„Jsme nejlepší kamarádky,“ prohlásila Luna a rozzářila se na mě. Byla stále příliš malá na to, aby pochopila, že její sestra je nadobro pryč. Uplynou léta, než půjdou s pravdou ven o tom, co se stalo – Luna byla možná jediný důvod, který bránil Isabelle a Robovi, aby se jedné noci předávkovali prášky proti bolesti. „Můžeš mi říct o tom chlapci, kterého jsi viděla, Luno?“ zeptala jsem se.

Holčička sraštila čelo a upírala oči do stropu, když o tom přemýšlela. Byla rozkošná.

„Tak nějak tančili,“ řekla nakonec. „Tak nějak jako máma s tátou v kuchyni.“

„Výborně. Pamatuješ si jeho barvu vlasů nebo pleti?“

„Hm, jeho kůže byla bílá jako tátova. Ale nepamatuju si jeho vlasy.“

„A neříkal něco?“ Luna zavrtěla hlavou. „To nevadí. Vzpomeň si ještě na něco?“

„Myslím, že je to taky táta,“ pokrčila rameny.

„Myslíš, že je táta? Měl s sebou dítě?“

„Ne, ale měl kluka na fotce. Viděla jsem ji na něm. Mami, uděláme si želé?“

„Třeba později,“ odvětila Isabella. „Dej si čokoládový košíček. Pár jsem jich nechala na stole.“ Postavila Lunu na zem

a dívka se rozběhla hledat cukrovinku s arašídovým máslem a čokoládou. Isabelle z tváře zmizela barva a vypadala popelavě, vyčerpaná snahou předstírat, že se jejich svět nezhroutil do základů.

„Už půjdu. Patolog Carlisle slíbil, že mi dnes večer zavolá a sdělí novinky. Je v Tobermory někdo, s kým se Adriana obzvlášť přátelila, kdo by mohl znát totožnost toho chlapce, kterého Luna viděla?“

„Když pracovala v hospodě, potkávala spoustu vrstevníků. Nenapadá mě nikdo konkrétní,“ řekl Rob. Upíral pohled na manželku. Isabella vypadala, jako by se měla každou chvíli zhroutit.

„Žádní blízcí přátelé ve Státech, s nimiž byla v kontaktu na sociálních sítích? Někdo, komu se mohla svěřit?“

„Nikdo,“ uzavřela Isabella. „Všichni jsme tu začínali nanovo. Po dětech chceme, aby nebyly na internetu.“ Zněla neoblomně. Už jsem tady moc dlouho. „Předpokládám, že nic nového o Adrianině mobilu? Podařilo se policii vystopovat jeho pohyb nebo ho lokalizovat poblíž jeskyně?“

„Nic,“ odtušil Rob. „Je vypnutý a není po něm ani stopy.“

„Chápu. Dáme si tedy za pár dní vědět,“ zvedala jsem se k odchodu. „Zavolejte, když mě budete potřebovat.“

Brandon scházel ze schodů, když jsem vycházela ze dveří. Výrazem své tváře by zmrazil i vroucí lávu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

To odpoledne jsem mohla být jen náhodnou turistkou. Vodnaté slunce zanechávalo vzduch vlhký, ale barvy domů kolem Torbormory Bay byly jasné jako z výlohy nějaké cukrárny. Ve vlnící se vodě se odrážely odlesky oranžové, červené, žluté a modré. Čokoládovna, mýdlárna, penziony a kavárny, umělecké galerie a prodejci keramiky – když tudy procházíte, najdete všechno, co byste si jen mohli přát. Starousedlíci Mullu ovšem nakupovali jinde. Obchod s potravinami, společně s poštou a bankou, člověk najde v přístavu. Zdejší život byl prostý. Turisté přicházeli a odcházeli; ostrov potřeboval, aby na něm utráceli. Moje rodné město fungovalo na stejných principech. Každý se zná s každým. Sebemenší hádka, románěk, novorozené vnouče, rozvod – špinavé prádlo bylo veřejným tajemstvím; zdálo se, že se tu před nikým nic neutají.

Po zdejších obchodech jsem se toulala dobrou hodinu. Na své by si tu přišla pestrá směsice zákazníků s různorodými zájmy. Mušky pro rybáře; spisovatelé, o kterých jsem nikdy neslyšela, nebo naopak jsem je znala; lapače hmyzu; umělecké potřeby. Cítila jsem se jako o Vánocích. Odešla jsem s kompasem. Tradičně si ho kupuju v každé zemi, kterou navštívím: pověřivě jsem se pojišťovala pro případ, abych vždycky našla cestu domů. Koupila jsem si taky knížku, kterou použiju jako psychickou podporu, s názvem *Dopisy mému šestnáctiletému já*. Vzhledem k tomu, že Adriana už nikdy nezestárne natolik,

aby se mohla moudře ohlížet do své minulosti, mi připadala příhodná.

Když jsem odcházela, zazvonil mi mobil. Na displeji se zobrazilo jméno mé sestry.

„Nazdárek, Becco,“ pozdravila jsem ji a zazubila se přitom. „Tak už se má budoucí neteř dere na svět?“

„Já ti dám nazdárek. Od příjezdu do Skotska jsi mámě ani nebrnkla. Myslí si, že tě unesli. A tvoje neteř se odmítá narodit, dokud se nevrátíš. Kdy to máš v úmyslu?“

Povzdechla jsem si. Představila jsem si vypouklé břicho své sestřičky a vojensky strohé porodní instrukce, které už měla připlácnuté na lednici. Měla jsem být u porodu – její bývalý snoubenec se totiž rozhodl, že stát se rodičem nezapadá do jeho životního stylu influencera. Pro pořádek jsem se Beccy zeptala, jestli mi dovolí ho vystopovat a provést na něm jisté úpravy, které by mu zabránily oplodnit jinou ženu, což odmítla. Někdy v budoucnu jsem to stejně měla v plánu. Máma jí dodávala odvalu z domova, kde se starala o tátu, který bojoval s demencí. Nic z toho ale sestru neodradí od přirozeného porodu: léky proti bolesti? Nechat do sebe řezat? Balónky nebo plyšové hračky? Ani náhodou.

„Omlouvám se, Becco. Netuším, jak dlouho to bude trvat. Holčička se má narodit za měsíc, vid? To je spousta času. A dnes večer mámě zavolám – slibuju.“

„Slibuješ, určitě?“

Zarazila jsem se, její tichý tón se mi nelíbil. Moje sestra se do všeho normálně vrhala po hlavě. A nikdy takhle nekuňkala.

„Kéž bys nebyla tak daleko,“ povzdechla si. „Dokonce i moje břicho je bez tebe smutnější.“ „Je hezké, když se po mně někomu stýská,“ prohodila jsem. „Poslyš, uteče to jako voda. Máš tam spoustu přátel, kteří tě budou rozmazlovat. Co takhle zařizovat hnízdečko? Vyrábět a mrazit dětskou bio výživu?“ Vydala jsem dávivý zvuk a ona se zasmála.